

POSUDEK OPONENTA DIPLOMOVÉ PRÁCE

Jméno diplomanta: Jan Folprecht

Název diplomové práce: Zimbabwe – ekonomický kolaps

Jméno vedoucího diplomové práce:

Jméno oponenta diplomové práce: Jaroslav Olša, jr.

Oponent: velvyslanec CR v Korejské republice (býv. velvyslanec CR v Zimbabwe)

autor: Dějiny Zimbabwe, Zambie a Malawi (NLN 2008 – spolu s O. Hulcem)

kontakt: olsa-jr@post.cz

	Výborně	Velmi dobře	Dobře	Neprospěl
I. Hodnocení zpracování tématu diplomantem:				
Splnění cíle práce		x		
Volba metod a jejich aplikace při zpracování tématu		x		
Hloubka provedené analýzy		x		
II. Hodnocení struktury a obsahu práce:				
Přehlednost a logická stavba (struktura) práce		x		
Aktuálnost a vhodnost použitých pramenů	x			
Schopnost diplomanta zpracovat získané podklady		x		
Přiměřenost a srozumitelnost závěrů práce			x	
Formulování vlastních názorů diplomantem		x		
III. Hodnocení formy a stylu práce:				
Formální úprava práce (text, tabulky, grafy)	x			
Stylistická úroveň práce	x			
Práce s českou literaturou včetně odkazů a citací	x			
Práce se zahraniční literaturou včetně odkazů a citací		x		

Další hodnocení a připomínky k diplomové práci uveďte, prosím, na druhou stranu posudku.

Otázky k obhajobě diplomové práce:

- role střední třídy v Zimbabwe po vyhlášení nezávislosti a srovnání role (a existence) srovnatelné střední třídy v dalších zemích subsaharské Afriky (kromě JAR)
- srovnání Zimbabwe s dalšími sousedními zeměmi (zejm. Zambie, Malawi) a její šance „uspět“ v případě normalizace politické situace

Práci doporučuji - nedoporučuji* k obhajobě. (*nehodící se škrtněte)

Diplomovou práci navrhuji klasifikovat stupněm:

výborně

Datum:

10/6/2010

.....
Podpis oponenta diplomové práce

Předložená diplomová práce plně splňuje své zadání. Jde o srozumitelné a logické shrnutí vývoje a důvodů k ekonomickému zhroucení dříve jedné z nejspěšnějších zemí subsaharské Afriky. Vzhledem k tomu, že ekonomická krize byla důsledkem špatného managementu daného historickými a politickými souvislostmi, autor práce se správně podrobně zabýval také moderními dějinami země, nejen ekonomickými faktory.

Práce J. Folprechta se ale přesto nevyhnula některým drobným zjednodušením, které jsou ale vzhledem k jejímu rozsahu sice logické, přesto ale mohou méně znalého čtenáře znejistět. V práci chybí dostatečně jasné vysvětlení faktu, že Rhodesie v roce 1964 jednostranně vyhlásila nezávislost, která nebyla uznána, a po dohodě z Lancasteru se pak Británie de facto opět ujala svých koloniálních práv v roce 1979 a povinností a dovedla Rhodesii k vlastní nezávislosti o několik měsíců později v roce 1980.

Není také úplně jasné zjednodušení autora, když píše, že „obávaný Robert Mugabe podporovaný šonskou většinou“ zvítězil ve volbách. Chybí totiž zmínění faktu, že voliči byly manipulováni, což umožnilo vítězství Roberta Mugabeho (s. 21). Vzhledem k tomu, že se autor také rozepsal o vlivu CFU v Rhodesii i Zimbabwe možná mohlo být vhodné zmínit fakt, že v rámci vstřícného přístupu R. Mugabeho vůči bělošské menšině byl právě představitel CFU jmenován prvním ministrem průmyslu a obchodu Zimbabwe po nezávislosti. (s. 25-27).

Při vysvětlování ekonomické a sociální situace Zimbabwe 90. let by pak bylo možná vhodné zmínit ještě dvě pro vývoj důležité věci:

a/ že Zimbabwe pochopitelně nepomohl pád apartheidu v JAR, právě naopak, a to jak politicky, tak ekonomicky (nejednalo se tedy o ekonomický propad způsobený pouze „vlastní vinou“ /s. 49/)

b/ roli černošské střední třídy, která – na rozdíl od ostatních zemí subsaharské Afriky – byla nejenom početná, ale i vlivná a hrála v dobách pozitivního i negativního ekonomického vývoje významnou roli.

Při shrnování vývoje Zimbabwe v posledním desetiletí také není dotažena část věnovaná tamní hyperinflaci, která by si možná zasloužila téměř samostatnou diplomovou práci, neboť ve světové ekonomice posledního půlstoletí nemá ani vzdálenou obdobu. Autor (s. 69) totiž vývoj inflace nesleduje až do nejdramatičtějšího momentu, kdy dosáhla meziroční úrovně uváděné v řádu 183 nul. Vhodné by bylo zmínit též rostoucí nároky na výrobu obživa a jeho obměnu vzhledem k inflaci a dva pokusy o měnovou reformu – a dopady této hyperinflace na fungování státu i obyvatel. Samostatnou studii by si pak zasloužil zmínku autorem nezmíněný, politicky i ekonomicky v praxi nevýznamný, ale z pohledu ekonomické teorie zřejmě unikání krok, tj. znovuvvedení do oběhu mincí, které z oběhu nebyly nikdy staženy, ale jejich hodnota byla jejich opětovným uvedením do oběhu administrativním rozhodnutím zhodnocena o 11 řádů.

Všechny výše uvedené názory jsou spíše doporučujícího charakteru, pouze v jednom případě si myslím, že ve svém soudu autor diplomové práce pochybil, když na s. 30 označil Morgana Tsvangirai za „disidenta“. Toto označení je naprosto chybné, neboť – bez ohledu na šikanu vládní moci, byl M. Tsvangirai po celou dobu svého aktivního působení v politice buď předsedou největší legální odborové centrály nebo předsedou opoziční politické strany, jejíž členové byly poslanci zimbabwského parlamentu.

Vhodné by bylo ještě přehlédnout text vzhledem k drobným překlepům, např. Ndbeleové, Mnísterstvo apod. Opravu by si zasloužilo i skloňování - Abela Muzorewy (nikoliv Abela Muzorewa – s. 20).

